

РЕШЕНИЕ

№ 7069

гр. София, 15.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 05.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Балеv, като разгледа дело номер **3125** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Делото е образувано по жалба с дата 07.02.2012г. от [фирма] със седалище [населено място], с ЕИК[ЕИК], чрез представляващия дружеството Д. П. К., против Ревизионен акт (РА)№ [ЕГН]/26.09.2011г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С., в частта, потвърден с Решение № 2353/23.12.2011 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при Централно управление на Националната агенция за приходите.

С РА в обжалваната пред съда част - потвърдена с решението на директора на Д., са определени допълнителни задължения по Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчни периоди месеците 07 и 10 на 2008г., 03 до 09 включително на 2009г. на основание чл.68,ал.1,т.1 ЗДДС вр. чл.9 от същия закон по издадени фактури за доставки на услуги от доставчиците "К. ф Е., Т Е. и ЕТ Б. З. - поради непредставени доказателства за реалността на доставките.

С жалбата са изложени главно съображения за неспазване на процедурата по чл.32 за връчването на исканията за представяне на доказателства на доставчиците чрез прилагането им към досието. Искане се от съда да игнорира доказателствата за ненамиране на доставчиците на декларирания адрес от органите по приходите ("К. ф Е. и Т Е.) и да признае правото на жалбоподателя на приспадане на данъчен кредит въз основа на представените от него доказателства. От правилното начисляване на

данъка по фактурите, издадени от доставчика ЕТ Б. З. - конкретно по чл. 54 от ППЗДС, счита за неотнормирани предположения за липса на доставка към тези фактури. Твърди се, че в този смисъл е установената практика на Върховния административен съд, на европейския съд по правата на човека и на Съда на Европейския съюз.

Иска от съда да уважи жалбата изцяло, ангажирани са доказателства само по отношение на доставчика ЕТ Б. З. – заключение на вещо лице по съдебно-счетоводна експертиза.

ОТВЕТНИКЪТ – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” (ДОДОП) при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), чрез процесуален представител, юрисконсулт П., оспорва жалбата, а предвид заключението на вещото лице и непредставянето пред съда на други доказателства за реалността на доставките счита, че не е оборена тезата на ответника в решението му. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, след като извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт по реда на чл.160,ал.2 ДОПК, намира от правна и фактическа страна следното:

По фактите, относими към допустимостта на жалбата и процедурата по издаването на оспорения акт:

Ревизионното производство, приключило с издаването на оспорения по делото РА, е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1103880/30.03.2011 г., на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК. Със ЗВР е възложено извършване на ревизия за на жалбоподателя за установяване и на задълженията му за ДДС за периода от 01.02.2008 г. до 28.02.2011 г. и за установяване на задълженията за корпоративен данък за периодите от 01.01.2008 г. до 31.12.2010 г., със срок за завършване до 3 месеца от датата на връчване на ЗВР, която е връчена на 11.04.2011 г. ЗВР е издадена от П. Г. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С..

Първоначалната ЗВР е изменена със ЗВР № 1107924/07.07.2011 г., издадена на основание чл. 113, ал. 3 от ДОПК от Д. В. П. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП, и с която е удължен срокът за извършване на ревизията до 29.07.2011 г.

За компетентността на органите е представена Заповед № РД – 01-6/ 04.01.2010г. на директора на ТД на НАП – С., с която са възложени функции на компетентен орган да издава ЗВР на основание чл.112,ал.2,т.1 ДОПК на органа по приходите П. Г. Г., и за заместването на този орган от Д. П..

Издаден е Ревизионен доклад /РД/ № 1107924/25.08.2011 г. от лицата, на които е възложено извършването на ревизия - Е. А. и Д. В. на длъжности главен и старши инспектори по приходите. РД е връчен на ревизираното лице на 25.08.2011 г. В срока и на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу констатациите на РД не е подадено писмено възражение.

Въз основа на уведомление за съставен РД и Заповед за определяне на компетентен орган № К 1107924/29.08.2011 г., издадена от В. В. С. М. на длъжност началник

сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е издаден РА № [ЕГН]/26.09.2011 г., от Е. В. А., определена със заповедта за компетентен по издаването на акта орган, на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК.

Срещу РА е подадена жалба по административен ред с дата 17.10.2011г., а съгласно чл.146 ДОПК срокът за комплектоване на жалбата започва да тече от 18.10.2011г. и изтича на 24.10.2011г., а 60-дневния срок по чл.155, ал.1 ДОПК, изтича на 23.12.2011г., на която дата е издадено решението на ответника. С решението си ответникът е потвърдил РА в частта, в която са определени допълнителни задължения по ЗДДС за данъчни периоди месеците 07 и 10 на 2008г., 03 до 09 включително на 2009г. на основание чл.68,ал.1,т.1 вр. чл.9 от ЗДДС по издадени фактури за доставки на услуги от доставчиците "К. ф Е., Т Е. и ЕТ Б. З., разгледани по т. 1 от решението.

Решението на ответника е връчено на 26.01.2012г., а жалбата до съда е с дата 07.02.2012г.

По фактите, относими към правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите от доставчиците "К. ф Е., Т Е. и ЕТ Б. З., съдът констатира следното:

Жалбоподателят е упражнил правото си на приспадане на данъчен кредит от по фактури от доставчиците "К. ф Е., Т Е. и ЕТ Б. З. както следва:

А) през данъчни периоди м. 05.2009 г., 06.2009 г., 07.2009 г, 08.2009 г., 09.2009 г е приспаднал ДДС общо в размер на 20 000 лв по 13 броя фактури., издадени от доставчика [фирма], с предмет на доставките съгласно фактурите : „СМР за обект [населено място], [улица] авансово плащане"; „СМР за обект [населено място], [улица] окончателно плащане"; „Месечна поддръжка и обслужване на обект: [населено място], [улица], включваща: ежегоден почистване и миене, основно машинно миене на твърди настилки - два пъти месечно, ВиК и ел. част - поддръжка" - само една фактура; „СМР за обект [населено място], [улица] авансово плащане"; -„СМР за обект [населено място], [улица] окончателно плащане" и „Извършване на СМР на обект [улица].

Б) през данъчни периоди м. 07,08 на 2008г. и 03 и 04 на 2009г. жалбоподателят е приспаднал ДДС общо в размер на 10 000 лв. по 6 броя фактури, издадени от доставчика [фирма], с предмет на доставките съгласно фактурите: „СМР за обект [населено място], [улица] - авансово плащане"; „СМР за обект [населено място], [улица] - окончателно плащане" и „СМР за обект [населено място], [улица]".

В) през данъчни периоди м. 10.2008 г. и м. 12.2009 г. жалбоподателят е приспаднал данъчен кредит в размер на 4 500,00 лв. общо по две фактури, издадени от [фирма] съответно по фактура № 0...68/31.10.2008 г. с предмет на доставката „консултантска, маркетингова и рекламна дейност" и по фактура №0..095/ 10.12.2009 г. , с предмет на доставката „СМР на обект с адрес [населено място], [улица].

За събиране на доказателства за реалността на доставките по спорните фактури, на доставчиците са извършени и насрещни проверки, във връзка с което са изготвени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице

(ИПДПОЗЛ), а също и до жалбоподателя във връзка с издадените от разглежданите доставчици фактури, във връзка с което съдът установи следното:

А) На адреса за кореспонденция на [фирма] - в [населено място], [улица], [жилищен адрес] чрез пощенски оператор е изпратено ИПДПОЗЛ, върнато обратно с отбелязване „непознат“. За връчване на ИПДПОЗЛ са извършени две посещения на адреса за кореспонденция, документирани с Протокол № 1115801/13.04.2011 г. и Протокол № 1117237/21.04.2011 г., не е намерено лице за контакт. Изготвено е съобщение по чл. 32 от ДОПК - поставено на информационното табло за съобщения на 26.04.2011 г. и свалено на 11.05.2011 г., публикувано в интернет и е изпратено чрез пощенски оператор с писмо с обратна разписка до адреса за кореспонденция, също върнато с отбелязване при връчването „адресът недостатъчен“. Въз основа на тези процесуални действия е прието, че ИПДПОЗЛ е връчено на този доставчик по реда на чл. 32 от ДОПК – чрез прилагане към досието, по искането не са постъпили документи за реалността на доставките по фактурите от този доставчик. За този доставчик е съставен протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ № 2200-6-1103880-1/19.05.2011 г., в който е констатирано следното:

- [фирма] е регистрирано по ЗДДС на 04.08.2008 г. и е дерегистрирано на 16.11.2010 г. по инициатива на орган по приходите;

-за периода, през който са издадени фактурите на жалбоподателя, този доставчик не е декларирал трудови договори;

-установени са непогасени задължения към бюджета на този доставчик в размер на 14 047 839, 74 лв.,

-при извършена проверка в информационната система на НАП е установено, че този доставчик е включил издадените на жалбоподателя спорни фактури в дневниците за продажби за съответния период.

По ИПДПОЗЛ № 05-53-06-347/07.04.2011 г., за представяне на доказателства по фактурите от [фирма], жалбоподателят е представил в хода на ревизията следните доказателства: копия от спорните фактури, придружени с фискални бонове; счетоводна справка за отразяването на фактурите по дебита на сметка 203 /сгради и конструкции/ и само една по сметка 602 /разходи за външни услуги/. Жалбоподателят не е представил сключени договори между него и този доставчик, посочени в ИПДПОЗЛ.

Б) На адреса за кореспонденция на доставчика [фирма] – в [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап.3., е изпратено чрез пощенски оператор ИПДПОЗЛ, но писмото е върнато с отбелязване „непознат“. За връчване ИПДПОЗЛ са извършени две посещения на адреса за кореспонденция, документирани с Протокол изх. № 1115797/13.04.2011 г. и Протокол изх. № 1117242/21.04.2011 г. Освен адреса за кореспонденция, органите по приходите са посетили и адреса по чл. 8 от ДОПК, документирани с Протокол изх. №1115708/13.04.2011 г. и Протокол изх. № 1117241/21.04.2011 г. При посещенията не е намерено лице за контакт, във връзка с което е изготвено е съобщение по чл. 32 от ДОПК, което е поставено на информационното табло за съобщения на 26.04.2011 г. и свалено на 11.05.2011 г., публикувано в интернет и изпратено по пощата чрез с писмо с обратна разписка до адреса за кореспонденция, върнато с отбелязване „непотърсен“. Въз основа на тези действия е прието връчване на ИПДПОЗЛ на този доставчик по реда на чл. 32 от ДОПК, по което искане не са представени документи.

За извършената насрещна проверка на доставчика [фирма], е изготвен ПИНП № 2200-6-1103880-2/19.05.2011 г., съгласно който при проверката е установено следното: този доставчик е регистрирано по ЗДДС на 18.05.2008 г.и дерегистрирано на 02.12.2010 г. по инициатива на орган по приходите; в информационната система на НАП не е декларирано трудови договори;установени са непогасени задължения към бюджета в размер на 13 726 183,34 лв. и спорните фактури от този доставчик са включени в дневниците му за продажби.

По връчено му ИПДПОЗЛ № 05-53-06-347/07.04.2011 г. във връзка с издадените фактурите от [фирма], жалбоподателят е представил в хода на ревизията следните доказателства: копия от спорните фактури, придружени с фискални бонове; счетоводна справка за отразяването на фактурите по дебита на сметка 203 /сгради и конструкции/ и по сметка 602 /разходи за външни услуги/ и по сметка 219 /други дълготрайни нематериални услуги/. Също не са представени сключени договори между жалбоподателя и този доставчик, също изрично посочени в ИПДПОЗЛ.

В) За доставчика [фирма] по ИПДОЗЛ, жалбоподателят е представил копия от издадените фактури с приложени към тях фискални бонове, Установено е при ревизията, че в счетоводството на жалбоподателя издадените от този доставчик фактура № 0..095/ 10.12.2009 г. е осчетоводена по сметка 203 /сгради и конструкции/, а фактура №0...68/31.10.2008 г. е осчетоводена по сметка 609 — други разходи. От проверка в информационната система на НАП е установено съгласно мотивите на РД, че този доставчик няма назначени лица по трудови договори, а негови основни доставчици в периода на издаване на спорните фактури са [фирма], [фирма] и [фирма], за които е отразено, че са осъществили доставки с предмет СМР по договор,; измерване на видимост и консултантска и рекламна дейност, нямат назначени лица по трудов договор и имат големи задължения към бюджета, които не са погасени.

За извършената насрещна проверка на [фирма] е съставен ПИНП № 2200-6-1103880-6/26.09.2011 г. и връчено ИПДПОЗЛ след издаването на РД. Резултатите от проверката са взети предвид и обсъдени в мотивите на РА. За връчване на ИПДПОЗЛ на този доставчик са извършени две посещения на адреса за кореспонденция в [населено място],[жк] [улица], [жилищен адрес] документиран с Протокол изх. № 1141767/01.08.2011 г. и Протокол изх. № 1142894/09.08.2011 г., при които не е намерено лице за контакт. Съобщение по чл. 32 от ДОПК е поставено на информационното табло на 12.09.2011 г. и свалено на 26.09.2011 г., публикувано е в интернет и изпратено чрез пощенски оператор с писмо с обратна разписка до адреса за кореспонденция, но към датата на издаването на РА, не е върнато известие за доставяне. Копия на тези съобщенията с обратна разписка - като доказателство за изпращането им, са представени по делото на л. 183 и 184 - съответно за връчване на съобщението по чл.32 ДОПК и ИПДПОЗЛ, но не са представени и пред съда обратните разписки, оформени от пощенския оператор, на който видно от представените разписки, са предадени за връчване. Въз основа на тези данни е прието в РА, че ИПДПОЗЛ е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, по което не са представени документи.

Съгласно ПИНП № 2200-6-1103880-6/26.09.2011 г. за доставчика [фирма] е установено следното: дружеството няма назначени лица по трудови договори, има непогасени задължения към бюджета, включени са в дневниците му за продажби процесните две фактури, издадени на жалбоподателя.

От заключението на вещото лице се установява, че в счетоводството на този доставчик са отразени само двете фактури и плащанията по същите – чрез касови бележки от регистрирано фискално устройство за плащане в брой, не са съставяни договори за възлагане и писмени констативни протоколи за изпълнение на СМР, а отчитането било извършено чрез издаването на данъчните фактури, включени в справките декларации по ЗДДС и дневниците за продажби. Доставчикът нямал назначени лица по трудови договори и по граждански правоотношения, по която причина вещото лице твърди, че нямало отразени счетоводно начисления за заплати или хонорари, както и задължения за по осигуряването и за данъци. Вещото лице твърди, че доставчикът е разполагал с дълготрайни активи на основание отразеното в инвентарна книга в кореспонденция със с/ка 204 /Машини и оборудване/ и с/ка 205 /Транспортни средства/, а услугите по процесните фактури са извършени от подизпълнители, които са издали фактури, отразени в счетоводството на [фирма].

Съгласно представени при ревизията нотариални актове, магазин с адрес С., [улица] и магазин с адрес С., [улица], са собственост на жалбоподателя, което е отразено в счетоводството му – инвентарна книга и по с/ка 203 /Сгради и съоръжения, но в същото нямало данни, дали лицата извършили СМР в тези обекти са служители на прекия доставчик [фирма] или са служители на негови подизпълнители.

Също според вещото лице, жалбоподателят нямал технически и кадрови потенциал за извършване на самостоятелно маркетингово проучване или изработка на реклами за собствените му магазини.

Правни изводи на съда:

По допустимостта на жалбата:

Решението на ответника е издадено от компетентен орган и в рамките на преклузивния срок за произнасяне по жалбата по административен ред, а жалбата до съда - като подадена в 14-дневен срок от връчването му, е в срока по чл. 156, ал.1 ДОПК. Оспорва се РА в частта, потвърдена с решението на ответника.

Изложеното обосновава извод за процесуална допустимост на жалбата по смисъла на чл.156, ал.1 и ал.2 ДОПК и същата следва да бъде разгледана по същество.

Правни изводи на съда по издаването на РА от компетентен орган и в съответната форма и спазването на процесуалните правила:

Съгласно чл.118, ал.1 ДОПК, установяването на задълженията за данъци се извършва с РА от органите по приходите по чл. 7, ал.1, т.4 от Закона за Националната агенция за приходите, а съгласно чл.110, ал.2 от същия кодекс, посочените задължения се установяват при ревизия. Ревизионното производство се образува със издаването на ЗВР, а правомощията на орган по възлагане на ревизия по чл.112, ал.2 ДОПК, възникват въз основа на изрично оправомощаване от директора на компетентната териториална дирекция – първоначално ТД на НАП – С..

По тези съображения, съдът намира, че ревизионното производство е

законосъобразно образувано, предвид издаването на ЗВР от компетентен по орган по смисъла на чл. 112,ал.2 ДОПК орган, а последващите за изменението ѝ и за определянето на компетентен орган, от определени със същата заповед лица за заместници. Предвид компетентността на тези органи да възлагат ревизии, то следва, че и заповедта за определяне на компетентен орган по издаването на РА, също е издадена от компетентен орган.

ЗВР и за изменението ѝ имат предвиденото по чл.113, ал.1 съдържание. РД съдържа подробни правни и фактически основания, както и опис на доказателствата към него, съответни на изискванията по чл.117,ал.2 ДОПК за съдържанието му. РД съдържа дата, според която е спазен срокът по чл.117,ал.1 ДОПК за издаването му - в 14-дневен срок от изтичането на срока за приключването на ревизията. РА от своя страна също съдържа подробни фактически основния и самостоятелни правни изводи за установеното с него, обсъдени са и допълнителните доказателства, в резултат на процесуалните действия по отношение на доставчика [фирма]. Изцяло са изпълнени изискванията на чл.120, ал.1 ДОПК за съдържанието му, издаден е в срока по 119,ал.3 от същия кодекс, като е съобразен срокът за подаване на възражение срещу РД по чл.117,ал.5 ДОПК от връчването на последния акт и приложението на чл.22, ал.7 ДОПК за изтичането на сроковете.

РД и РА са издадени от компетентни органи - на които е възложено извършването на ревизията, по силата на което са компетентни по издаването на РД, както и по силата на изричното оправомощаване за издаването на РА, извършено от компетентен орган. РА е издаден и от орган по приходите, който заема посочената по чл. 118, ал.2 ДОПК вр. чл. 7,ал.1, т.4 от ЗНАП длъжност – главен инспектор по приходите. Съдът намира, че не е допуснато съществено процесуално нарушение поради неподписването на РД от един от членовете на ревизиращия екип - Е. А., за която е посочено „отпуск“, тъй като същият орган е издател на РА и в мотивите му е потвърдил изцяло установеното с РА,т.е. конклюдентно е „подписан“ и от този орган.

В процедурата по извършване на ревизията не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, доказателствата са събрани по предвидени в ДОПК способи - по член 37 ДОПК чрез ИПДПОЗЛ , мотивите са изцяло основани на преценката по реда на чл. 37, ал.4 ДОПК на събраните в хода на ревизията писмени доказателства за установени положителни факти, взето е предвид обстоятелството, че не само процесните доставчици но и жалбоподателят не е представил доказателства за договорености и протоколи по приемането на процесните доставки на услуги.

Видно от мотивите на издадените РА и РД, е изпълнено изискването по чл. 115, ал.2 ДОПК ревизиращите органи да установят всички факти, от значение за резултатите от ревизията и непосредствено да се запознаят с всички доказателства.

Съдът намира за неоснователни доводите в жалбата до съда, идентични и в жалбата по административен ред за допуснати нарушения по връчването на ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 ДОПК, основани на датите на съставянето на

протоколите за посещение на адреса и номерата на същите, както и за идентичност на подписи, посочени като положени от различни лица, за установяването на отрицателни факти - ненамирането на доставчиците на адресите за кореспонденция без присъствието на свидетели, относими към доставчиците [фирма] и [фирма].

Съдът намира, че наличните по делото протоколи по чл. 50 от ДОПК са годно доказателствено средство по смисъла на ал. 1 от същата разпоредба. ДОПК поставя изискване за присъствие на незаинтересован свидетел при съставяне на протоколи само при наличие на хипотезата на чл. 50, ал. 5 от кодекса, а именно - когато проверяваното лице откаже да подпише протокола. Съгласно чл. 50, ал. 2, т. 3 от ДОПК, протоколът по чл. 50 от ДОПК съдържа имената, адресите и качеството на лицата, които не са органи по приходите и са участвали или присъствали при извършване на действията. Цитираната правна норма визира лицата, присъствали при извършване на действията от страна на задълженото лице, а не незаинтересовани свидетели. При извършените посещения на адреса за кореспонденция на тези доставчици не е открит представител или пълномощник, член на орган на управление, работник или служител. Предвид на това обстоятелство е очевидно, че протоколите не могат да бъдат подписани от някое от тези лица. С оглед горното не може да се твърди и че е необходим свидетел за извършеното посещение на адрес, когато на адреса за кореспонденция не е открит никой. В случаите по чл. 50, ал. 5 от ДОПК се предвижда присъствие на незаинтересован свидетел единствено когато лицата по ал. 3 на същата разпоредба откажат да подпишат протокола, каквато хипотеза в случая не е налице.

Неоснователни са и доводите в жалбата за непълнота на адреса за кореспонденция на [фирма], тъй като същият е вписан по същия начин във всички документи по делото и в Държавен вестник - бр. 26/2009 г., стр. 98 като такъв, както основателно твърди в решението си ответника. Също съдът не споделя доводите за несъответствие във времето на и антидатиране на протоколите за [фирма] във връзка с номерата на същите, тъй като са неотнесими към удостоверените в същите факти. Номерът на протокола, съставен съгласно чл. 50, ал. 1 от ДОПК по установени ред и форма, е неотнесим към удостовереното с него.

Тези протоколи не са оспорени от процесуалния представител на жалбоподателя по реда на чл. 193 ГПК пред съда относно съдържанието и авторството на подписите на посочените като издатели органи по приходите. Същите представляват официални документи по смисъла на чл. 179 ГПК – като съставени от длъжностни лица, в кръга на службата и поради това доказателство за съдържанието се в същите факти, като такива се ползват с материална доказателствена сила. Без да се оспорени и изключени съответно по реда на чл. 194, ал. 2 ГПК от доказателствата по делото, съдът не може да игнорира материалната им доказателствена сила. Освен това съдът намира спазена процедурата по издаването им, доколкото в ДОПК не е предвидено специално изискване за установяване на ненамирането на лицето на декларирания адрес за кореспонденция със свидетели. Идентични съображения и краен извод са относими и към съобщението по

чл. 32 от ДОПК с датата 26.04.2011 г. относно подписа на орган по приходите, за който се твърди, че е различен от органа, съставил този документ, предвид съставянето му на бланка и с необходимото съдържание, т.е. по предвидения от закона ред.

Независимо от горното жалбоподателят не ангажира пред съда – инстанция по същество, доказателства за реалността на доставките. Тъй като съдът е инстанция по същество - съгласно чл.160,ал.1 ДОПК, жалбоподателят не може да се позове в своя полза на бездействието на другата страна в хода на административното производство по събирането на доказателства, тъй като съобразно указаното разпределение на доказателствената тежест, следва да установи пред съда всички факти, относими към законосъобразното упражняване на правото на данъчен кредит по спорните фактури чрез допуситмите доказателства, съгласно чл.154 ГПК, изрично указано от съда.

Предвид изложеното за компетентността, процедурата и съдържанието на актовете, съдът намира, че РА е издаден от компетентен орган и в предвидената форма, като не са допуснати нарушения на процесуалните правила в производството по издаването му и не са налице основания за обявяването му за нищожен.

По материалната законосъобразност на РА в обжалваната част, съдът намира от правна страна следното:

Правото на приспадане на данъка по процесните фактури е отказано на основание чл. 69, ал.1, т.1 ЗДДС вр. чл. 9 и чл. 25, ал.1-6 ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит възниква само за получени стоки и услуги по облагаеми доставки и следователно, за да се признае възникнало право на приспадане, следва да бъде доказано „получаването” на съответната доставка. Доставка на услуги съгласно чл. 9, ал. 1 от същия закон е всяко извършване на услуга. За да възникне данъчно събитие по смисъла на чл. 25 ЗДДС по предоставянето на услуга, изискуемост на данъка и задължението за начисляването му в издадена от доставчика фактура, следва да са изпълнени предпоставките по чл.12 от Правилника за прилагане на ЗДДС - услугата се счита за извършена по смисъла на закона на датата, **на която възникват условията да бъде признат приходът от нея съгласно Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти.**

Правният спор е концентриран върху това фактурите доказват ли възникнало данъчно събитие. Тъй като жалбоподателят претендира, че е получил услуги като процесните на двата обекта, собственост на дружеството, то този въпрос се модифицира до спор дали посочените във фактурите доставчици са извършили действително доставки на услуги от вида, посочен по фактурите.

Според тезата на ответника, застъпена и в РА и РД, фактурите не обективират възникнало данъчно събитие, тъй като доставчиците не разполагат с материални ресурси и персонал за извършването им, липсват доказателства за договорени услуги на двата търговски обекти на дружеството – по вид и количество, както и доказателства за извършени

разходи и за приемането им. Според тезата на жалбоподателя, разполага с изискващите се документи за да му бъде признато правото на приспадане.

Съгласно мотивите на Решение № 15 435/ 23.11.2011 г. по адм.д.2420/2011г. на ВАС, е прието, че реалното извършване на услуги се установява „(...) с удостоверяване на надеждно доказани и отчетени разходи за тяхното извършване от страна на доставчика. Този извод се налага от анализа на разпоредбата на чп.12 ап.1 от ППЗДДС, съгласно която услугата се счита за извършена на датата, на която възникват условията да бъде признат приходът от нея, съгласно ЗСч и приложимите СС. Приходът по смисъла на ЗСч и приложимите счетоводни стандарти СС18 се признава, когато разходите направени по сделката, както и разходите за завършване на услугата могат надеждно да бъдат измерени, доставчиците не са предоставили реално процесите услуги, тъй като не са отчетели разходи за извършване на услугата. Следва да се подчертае, че възникването на данъчно събитие не е свързано и поставено в зависимост от счетоводното отразяване на приходите или разходите, а от възникване на условията за това. Счетоводното отразяване само последващо отразява тези обстоятелства.

Разпределението на тежестта на доказване по чл.154 ГПК – всяка страна следва да докаже фактите на които основава своите твърдения и връзките между тях, указана на жалбоподателя, съответства и на установеното разпределение на тежестта на доказване за целите на прилагането на ДДС в практиката на Съда на ЕС - например в Решението от 29 март 2012г. по дело V. SA, C-414/10, точка 32: „Лицето, което иска приспадането на ДДС трябва да докаже, че са изпълнени условията за това, а данъчната администрация – ако установи, че правото на приспадане е било упражнено с цел измама има право да поиска с обратно действие плащането на приспадателите суми. Н. съд впрочем следва да откаже прилагане на правото на приспадане, ако въз основа на обективни данни от преписката се установи, че правото е упражнено по измамен начин.” Настоящият съд съгласно чл. 160,ал.2 ДОПК, след преценка на относимите доказателства по делото е задължен да провери дали е правото на приспадане на данъка, претендирано от жалбоподателя.

Съдът цени процесните фактури като частни документи по смисъла на чл.180,ал.1 от ГПК, без достоверна дата и необвързващи съда относно съдържанието им – т.е. без материална доказателствена сила. Преценени с останалите обстоятелства по делото доказателства - само за извършено плащане, липса на доказателства за възникнало основание за признаване при доставчиците на приходи и съответстващите им разходи за активи и персонал, фактурите не доказват, че действително услугите са извършени и съответно възникнало данъчно събитие. Доставчиците не разполагат с активи и персонал, не се доказва наемането на подизпълнители за извършването на услугите към момента на издаването на фактурите за аванси и окончателното плащане.

Правото на приспадане на данъка по фактурите не произтича като автоматична правна последица от начисляването на данъка по чл.86, ал.1 ЗДДС в издадена фактура. От последното обстоятелство възниква

изискуемост на начисления по фактурата данък - съгласно чл.85 ЗДДС, т.е. задължението за плащането му от получателя. Правото на приспадане за начисления по фактурата данък възниква само доколкото същият е дължим, т.е. само в зависимост от това дали действително е налице облагаема възмездна доставка по смисъла на чл.2,т.1 ЗДДС. Съгласно член 203 от Директива 2006/112, ДДС се дължи от всяко лице, което начисли данъка във фактура, независимо от задължението за заплащането му поради облагаема по ДДС сделка - Решение от 18 юни 2009 г. по дело S., C-566/07, точка 26. Тази разпоредба цели да отстрани риска от загуба на данъчни приходи, но в случая лицето, което е начислило данъка по фактурите не се установява да е действителен доставчик на услугите по същите.

Освен фактурите, не са съставени каквито и да са документи във връзка с услугите. Приемането на услугите по спорните фактури, или друго действие, свързано със същите, не е обективизирано в приемо-предавателни протоколи или други документи, както е обсъдено по фактите. Извършването на процесните услуги е относимо към уредбата на договора за изработка по чл.258 ЗЗД – поради липсата на специална уредба в Търговския закон. Този договор е двустранен, консенсуален и възмезден. На задължението на изпълнителя-доставчик да предаде изработеното, съответства задължението на възложителя-получател по доставката, да приеме изработеното. Приемането съгласно чл.264 ЗЗД включва задължението на възложителя на услугата „да прегледа работата” и правото му да направи всички възражения за неправилно изпълнение, а в случай, че такива не са направени, работата се счита за приета и одобрена. Приемането освен фактическо е и правно действие, свързано с възникване на задължението за плащане на възнаграждението. Съгласно чл.266 ЗЗД, възнаграждението по договор за изработка се дължи само за приета работа, а не за положен труд по принцип. Изрично да не са въведени формални изисквания за съставяне на писмени документи като форма за доказване на съществуването или изпълнението на такъв договор. Липсата на такива обаче е пречка да се установят относими факти - между кои точно страни е възникнало договорното правоотношение и точната воля на страните, изпълнението съответства ли на договореното.

Дори действително жалбоподателят да е получил доставки от вида като посочените в процесните фактури на двата търговски обекта, представляващи магазини, негова собственост, то не следва автоматично извод, че платената от него цена представлява насрещната престация за действително извършена от посочените във фактурите доставчици. Извод за това може да се направи единствено въз основа на обективни данни за действителното извършване на доставките. Твърдението на органа по приходите - за симулация по отношение на едната страна по доставката, **представлява по същество твърдение за издаването на фактура с невярно съдържание, което „може да възпрепятства правилното събиране на данъка и следователно да застраши доброто функциониране на общата система на ДДС (...) правото на Съюза не е пречка, държавите членки да считат съставянето на фактури с невярно съдържание за част от данъчна измама и в този случай да не допускат освобождаване”** – Решение на Съда на ЕС от 07 декември 2010г. , R. C-285/09, параграфи 48

и 49. Следователно, съдът съобразно твърденията на органите по приходите, издали РА и РД, поддържано и от ответника – за недоказано, че доставките не са осъществени от посочения във фактурите доставчик, следва да провери налице ли е измама или злоупотреба при издаването им.

Съгласно съдебната практика на Съда на ЕС –, „националните административни и съдебни орган следва да откажат да признаят правото на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба.” това е така, когато самото данъчно-задължено лице извършва данъчна измама, в който случай „не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги, извършена от данъчно-задълженото лице в това качество, и за икономическа дейност”. Също така, данъчно-задължено лице, което знае или е трябвало да знае, че с покупката си участва в сделка, част от измама с ДДС, трябва да се счита за участник в тази измама, и то без значение дали извлича печалба от препродажбата на стоките или от използването на услугите в рамките на извършените от него впоследствие облагаеми сделки - Решение от 21 юни 2012г., M. et D., съединени дела C-80/11 и C-142/11, параграфи 53 и 54.

Също съгласно тази съдебна практика, на данъчно задължено лице може да се откаже право на приспадане само при условие, че въз основа на обективни данни се установи, че данъчно-задълженото лице, което е получател по доставките, представляващи основание за правото на приспадане, „е знаело или е трябвало да знае, че с придобиването на тези стоки и услуги е участвало в сделка, която е част от измама с ДДС, извършена от доставчика или друг стопански субект, действащ нагоре или надолу по веригата от тези доставки на стоки или услуги”. В обратния случай, когато лице не е знаело и не е могло да знае, че доставката е опорочена от данъчна измама, не следва да бъде санкционирано чрез непризнаване на право на приспадане на данъка.

Според тази съдебна практика трябва надлежно да бъдат установени **„обективните данни, въз основа на които може да се заключи, че данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или от друг стопански субект нагоре или надолу по веригата от доставки.”** Същевременно относно тези обективни елементи, които следва да бъдат установени, Съдът на ЕС е пояснил, че не може да се изисква по принцип от лице, което иска да упражни правото си на приспадане, да провери че издателят на фактурата има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със съответните стоки, предмет на доставката, приложено по аналогия – с материални и трудови ресурси, да извърши услугата и е изпълнил задълженията си за деклариране и внасяне на данъка за да се увери, че по веригата от доставки не е извършена измама, „или да притежава документи в това отношение”.

От тази съдебна практика следва, че липсата на материални ресурси и персонал при доставчиците, както и липсата на счетоводни записвания за направени разходи по доставките на услуги, както изисква чл.12 от ППЗДДС –

като отрицателни факти, не представляват обективни данни, от които да се направи извод, че жалбоподателят като получател по доставките е знаел или е трябвало да знае за извършена измама, или че е извършил такава измама. Не се твърди и не се установява, длъжностно лице на дружеството жалбоподател да е знаело или да е трябвало да знае за измама, но в този случай следва да се установи, че е направило всичко, за да избегне участието си в измамата. За да упражни правото си на приспадане, жалбоподателят следва да е добросъвестен, да е положил дължимата грижа по всяка от процесните доставки - грижата на добрия търговец, т.е. да е взел всички разумни мерки, за да се избегне участието в данъчна измама, което е изискване за положителни действия. С диспозитива на Решение от 06.09.2012 г. на Съда на ЕС по дело M.-G. K., C-273/11, е постановено, че се допуска на продавача да се откаже ползването от правото на освобождаване от начисляването на ДДС при вътреобщностни доставки, при условие, че бъде установено, с оглед на обективни фактори, **че той не е изпълнил полагащите му се задължения в областта на доказването, или че е знаел или е трябвало да знае, че осъществената от него операция е била част от извършена от приобретателя измама, и че не е взел всички зависещи от него разумни мерки за избягване на собственото си участие в тази измама.** Посочените три критерия за преценката на добросъвестността са относими и към казуса по делото, тъй като се касае за получател по доставка, който подобно на освобождаването от данъка при вътреобщностна доставка, не следва да понесе тежестта на данъка - чрез приспадането му от платения от него данък.

Първото условие – за доказване на доставката и правото си на приспадане на данъка, съдът намира, че не е изпълнено. Жалбоподателят разполага само с фактури и не представи каквито и да са доказателства за добросъвестността си в посочения смисъл. Не доказва действителното осъществяване на услугите, съгласно изискванията по чл.12 ППЗДДС за възникване на данъчно събитие. Съгласно предмета на същите, доставките са за услуги, свързани със СМР на адреси, на които дружеството притежава собствени недвижими имоти – магазини, с изключение на една от фактурите с предмет за почистване и миене. Услугите във фактурите са формулирани общо и не позволяват да се установят конкретни обективни факти - количествени показатели и вида на строителната услугата, които да бъдат проверени. Съгласно чл. 24 от Директива 2006/112 относно общата система на данъка върху добавената стойност, „доставка на услуги“ означава всяка сделка, която не представлява доставка на стоки”, а съгласно чл.226, озаглавен „Съдържание на фактурите”, параграф 1, т.6, задължително за целите на ДДС на фактурите следва да съдържат „количеството и естеството на доставените стоки или услуги, или степента и естеството на предоставените услуги”. Липсата на доставка е отрицателен факт, който не може да бъде непосредствено установен, а изводите за него се формират след анализ и преценка на относимите обстоятелства. На доказване подлежи положителният факт – осъществената услуга, което в случая е невъзможно да бъде осъществено – тъй като не може да се установи какви точно факти са включени в обхвата на услугите и които да бъдат проверени.

За да се приеме, че е възникнало данъчно събитие, следва услугата да е извършена по начина, по който е уговорена между страните, т.е. извършената услуга следва да съответства по вид, количество и качество на уговореното. Конкретизирането на доставката на услугите следва да бъде в достатъчна степен и по начин, който да позволява последваща проверка и установяване действителното извършване, респективно моментът, в който е завършено предоставянето на услугата. Тъй като липсват доказателства за договорености между дружеството-жалбоподател и доставчиците му във връзка с предмета на спорните фактури, както и за изпълнението, то не е възможно да се установи дължимото изпълнение и действителното изпълнение на доставките. Както следва от Тълкувателно решение № 5 / 2004г. на ВАС, винаги когато във фактурата няма информация относно облагаемото данъчно събитие, същата няма доказателствена сила. Не може да се установи съответствието на предмета на фактурата с действително осъществена стопанска операция, както изисква принципът за предимство на съдържанието пред формата съгласно чл. 4, ал.1, т.5 от Закона за счетоводството.

Както се посочи при анализа на съдебната практика по съединени дела M. et D., не следва от доказателствата второто условие - че жалбоподателят е знаел или е трябвало да знае, че осъществената от него операция го въвлеча в данъчна измама, поради липсата на положителни факти, от които да се направи такъв извод.

Не е изпълнено третото условие - само фактурите и касови бележки към същите не са достатъчни за да се направи извод, че жалбоподателят е положил дължимата грижа и взел всички разумни мерки, за да избегне участието си в данъчна измама. Всъщност предвид съображенията за естеството на договора за изработка и правното значение на приемането на възложеното, то следва, че жалбоподателят не е взел каквито и да са зависещи от него мерки, предметът на фактурите да има връзка с действително осъществена насрещна престация съгласно договореното.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че е изпълнил всичко изискващо се от него във връзка с задълженията му по ДДС, тъй като всъщност притежава само фактури, които от външна страна отговарят на формалните изисквания по чл.114 ЗДДС за издаването им. Това обаче не е достатъчно - съдът на ЕС е постановил, че упражняването на правото на приспадане по Директивата **не обхваща данък, който се дължи само защото е начислен във фактура** - Решение от 13 декември 1989 г. по дело G., C-342/87, точки 13 и 19; Решение от 19 септември 2000 г. по дело S. & C. и S., C-454/98, точка 53; Решение от 15 март 2007 г. по дело R. C., C-35/05, точка 23.

Липсва реално извършена доставка по смисъла на чл. 9 ЗДДС от процесните доставчици, а тъй като не са извършени окончателните доставки, фактурите за авансово плащане не могат да се ценят като самостоятелно основание за възникване на данъчно събитие. Съгласно чл.2, т.1 ЗДДС, облагаеми са възмездните доставки, т.е. плащанията като насрещна престация, а в случая авансовите плащания не могат да се свържат с насрещна престация, то не е налице облагаема доставка и не възниква право на приспадане на

данъка по такава фактура. Поради това в тези случаи не е достатъчно получателят да притежава данъчна фактура, съответна на изискванията по чл.114 ЗДДС с начислен съгласно изискванията ДДС за да упражни правото си на приспадане. Неоснователни са доводите в жалбата за извършено плащане, респективно отчитането на приходи не е достатъчно да обоснове извод за доставка на услуги, при липса на направени разходи от доставчика конкретно по извършването им.

Също както следва от постоянната практика на Върховния административен съд, упражняването на правото на приспадане по чл. 68, ал.1 вр. 69, ал.1, ЗДДС е свързано с действително осъществена облагаема доставка на стока или услуга, свързана с икономическата дейност на получателя по доставката. Също съгласно членове 63 и 167 от Директива 2006/112 правото на приспадане възниква в момента, в който е осъществена съответната доставка на стоки или услуги, поради това посоченото право по принцип е свързано с действителното извършване на разглежданата доставка на стоки или услуги - Решение от 26 май 2005 г. по дело А. J., С-536/03, точки 24 и 25. Съгласно членове 63 и 167 от Директива 2006/112 правото на приспадане възниква в момента, в който е осъществена съответната доставка на стоки или услуги - Решение от 8 юни 2000 г. по дело В., С-400/98, точка 36, Решение от 29 април 2004 г. по дело Т. В.-Н., С-152/02, точка 31 и Решение от 26 май 2005 г. по дело А. J., С-536/03, точка 24.

Посочените изводи изцяло са относими и към фактурата с предмет "месечна поддръжка и обслужване на обект [населено място], [улица], включващ ежегодно почистване и миене, основно машинно миене на твърди настилки два пъти месечно, ВиК и ел. част - поддръжка", издадена от "К. ф", и С предмет "консултантска, маркетингова и рекламна дейност", издадена от доставчика [фирма]. По първата фактура не се доказва по делото приемането на услугата, т.е. че плащането съставлява действително насрещна престация на приета услуга от възложителя. По втората фактура макар и вещото лице да твърди, че е осъществено маркетингово проучване, не се подкрепя от обективни факти за възлагане и съответно приемане на услугата, и поради това съдът не кредитира заключението в тази му част.

Също само правилното счетоводно отразяване на процесните фактури, както е установило вещото лице, не е достатъчно за да се направи извод за действително осъществена стопанска операция - доставка на услуга по чл. 9 ЗДДС и възникнало данъчно събитие по смисъла на чл. 12 ППЗДДС, съгласно практиката на ВАС. С чл.13 и чл.17 от Закона за счетоводството се препраща към правилата на счетоводните стандарти относно оценяването и представянето във финансовите отчети на приходите и разходите. Съгласно чл.22б, ал. 3 от ЗСч, Националните стандарти за финансови отчети за малки и средни предприятия се приемат от Министерския съвет и са в съответствие с актовете на Европейския съюз и националните особености, а съгласно ал. 4 от същата разпоредба по избор се допуска прилагането и на Международните счетоводни стандарти от предприятията, за които това не е задължително съгласно критериите по ал.1 пак от същата разпоредба. Международните счетоводни стандарти са приети като приложение към

Регламент (ЕО) № 1725/2003 на Комисията от 29 септември 2003 година относно приемането на някои международни счетоводни стандарти в съответствие с Регламент (ЕО) № 1606/2002 на Европейския парламент и на Съвета, т.е. те са част от правото на Съюза. Следователно, съдът следва да извърши анализ за съответствие на изискванията за признаване на прихода при предоставянето на услуги по двата вида стандарти с оглед изискването за съответствие по националното право и произтичащо от принципа на примата. Условието за признаване на приходите от услуги са регламентирани в следните разпоредби на националните счетоводни стандарти:

А) В Счетоводен стандарт (СС) № 2, озаглавен „Отчитане на стоково-материалните запаси”, обнародван Държавен вестник брой 30 / 2005 г., в сила от 01.01.2005 г., параграфи 8.3. и 8.4 от СС 2 относно себестойността на предоставените услуги, които гласят:

„ 8.3. Себестойността на предоставените услуги се определя от разходите за труд и осигуровки на персонала, зает в предоставянето на услугата, и съответната част от общопроизводствени разходи.

8.4. В себестойността на предоставените услуги не се включват трудът и другите разходи, свързани с продажбите и с общия административен персонал, финансовите и извънредните разходи. Тези разходи се отчитат като текущи в периода, в който са направени.”

Б) В Счетоводен стандарт (СС) № 18, озаглавен „Приходи”, обнародван Държавен вестник брой 30/2005 г., в сила от 01.01.2005 г., параграфи 7.1 - 7.3 от СС 18 относно признаването на приходи от извършването на услуги, които гласят:

„Извършване на услуги

7.1. Приходът, свързан със сделката за извършване на услуги, се признава в зависимост от етапа на завършеност на сделката към датата на съставянето на счетоводния баланс, при условие че резултатът от сделката може да се оцени надеждно.

7.2. Резултатът от сделката за извършване на услуги се оценява надеждно, когато са изпълнени едновременно следните условия:

а) сумата на прихода може да бъде надеждно изчислена;

б) предприятието има икономическа изгода, свързана със сделката;

в) етапът на завършеност на сделката за извършване на услуги към датата на съставянето на счетоводния баланс може надеждно да се определи;

г) разходите, направени по сделката, както и разходите за завършване на сделката могат надеждно да бъдат измерени.

7.3. Етапът на завършеност на сделката се определя, като се използва един от следните начини:

а) проверка на извършената работа;

б) съотношение в процент на извършените до момента услуги към обема на услугите, които ще бъдат извършени;

в) съотношение между направените до момента разходи към общо изчислените разходи по сделката за извършване на услугата.”

Идентични на цитираните правила на счетоводните стандарти са правилата на следните Международни счетоводни стандарти, приети като приложение към цитирания по-горе Регламент (ЕО) № 1725/2003 на

Комисията от 29 септември 2003 година, а именно:

-Международен счетоводен стандарт I. 2 (М. 2) озаглавен „Материални запаси“, параграф 5 изречение последно от този стандарт определя, че в случай на предоставяне на услуги, материалните запаси включват разходи за услугите според параграф 16, за които предприятието все още не е признало свързаните с тях приходи, като препраща към I. 18 „Приходи“. Според Параграф 16 от М. 2, себестойността на материалните запаси при предоставянето на услуги се състои главно от разходите за труд и другите разходи за персонала, зает в предоставянето на услугата, включително служителите, изпълняващи надзорна дейност, и съответната част от общите разходи за тях.

-Съгласно точка 20, озаглавена „Предоставяне на услуги“ от Международен счетоводен стандарт (I.) 18 (преработен 1993 г.), озаглавен „Приходи“, когато резултатът от една сделка за предоставяне на услуги може да се оцени надеждно, приходът, свързан със сделката, трябва да се признава в зависимост от етапа на завършеност на сделката към датата на баланса. Резултатът от една сделка може да се оцени надеждно, когато са изпълнени определени условия, сред които по буква в) - етапът на завършеност на сделката към датата на баланса може надеждно да се оцени и по буква г) - разходите, направени по сделката, както и разходите за завършване на сделката, може да бъдат надеждно оценени. Относима е и точка 24, от същия Международен счетоводен стандарт (I.) 18 „Приходи“, гласи: „24.Етапът на завършеност на една сделка може да се определя по различни методи. Всяко предприятие използва метода, който надеждно оценява извършените услуги. В зависимост от характера на сделката методите може да включват:

а) преглед на извършената работа;

б)извършените до момента услуги като процент от общия обем на услугите, които ще бъдат извършени, или

в)частта, която направените до момента разходи представляват от общия обем на предвидените разходи по сделката.”

От изложеното за съдържанието на относимите разпоредби на СС по националното право и тези на М. към признаването на приходите и разходите при доставка на услуги, следва извод за идентичност на изискванията.

Тъй като не са ангажирани доказателства, относими към спазването на посочените стандарти, за което поради двустранния характер на договора за изработка би следвало да се съдържат доказателства и при получателя по доставките - във връзка с прегледа на извършената работа и приемането на услугата, то следва извод, че не се доказва възникнало данъчно събитие по смисъла на чл.12 ППЗДДС - доставка на услуга по спорните фактури.

Тъй като органите по приходите в РА, РД и в решението на ответника твърдят, че процесните доставки не са извършени от посочените в същите доставчици, то не съставлява влошаване на положението на жалбоподателя по смисъла на чл.160,ал.5ДОПК обсъждането на въпросите за добросъвестността и участието му в данъчна измама, тъй като този спор по същество е въведен преди съдебното производство.

На основание изложеното следва, че жалбоподателят не доказва добросъвестността си по повод на издаването на процесните фактури -

тъй като не е изпълни задълженията си да докаже, че действително е получил доставки на услуги и от посочените във фактурите доставчици, че е положил всички разумни усилия за да избегне въвличането си в данъчна измама, и поради това не следва да му бъде признато правото на приспадане по данъка. Правилни са изводите на органите по приходите, че не е налице реалност на доставките - не са изпълнени изискванията на чл. 68, ал. 1, т.1, вр. чл. 9 и чл. 25 т ЗДДС, в резултат на което не следва да се признае правото му на приспадане на данъка по спорните фактури. Жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

Поради своевременно направено искане за разноски, съдът на основание чл.161,ал.1, изречение второ от ДОПК, следва да присъди такива на ответника, в размер на минималното възнаграждение за един адвокат за осъщественото процесуално представителство по делото от юрисконсулт. Съобразно материалния интерес - непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 87 814,79 лв., съответно установено задължение за ДДС в същия размер и 16 663,86 лв. за лихви, на жалбоподателя следва да бъдат възложени разноски в размер на 2 539 лв., на основание чл.7,ал.2,т.4 вр. чл. 8 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

На основание изложеното и чл. 160,ал.1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище [населено място], с ЕИК[ЕИК], против Ревизионен акт (РА)№ [ЕГН]/26.09.2011г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С., в частта за определени допълнителни задължения по Закона за данъка върху добавената стойност за данъчни периоди месеците 07 и 10 на 2008г., 03 до 09 включително на 2009г. по издадени фактури за доставки на услуги от доставчиците "К. ф Е., [фирма] и [фирма] общо в размер на 87 814,79 лв. за ДДС и 16 663,86 лв. за лихви.

ОСЪЖДА [фирма] със седалище [населено място], с ЕИК[ЕИК], да заплати по бюджета на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на Националната агенция за приходите, сумата от 2 539 (две хиляди петстотин тридесет и девет) лева за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 –дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: